

2006 р. - Рік свт. Петра (Могили)

Православний Голос Люблина

Бюлетень православної парафії свт. Петра (Могили) в Люблині - української
православної громади Люблина

Люблин № 12 (49) Листопад 2006 р.

www.chresto-vozd.harazd.net

Хроніка нашого буття (47)

- У неділю 1 жовтня Божественну Літургію у парафіяльному храмі православної парафії свт. Петра (Могили) в Любліні – Хресто-Воздвиженській церкві служили о. митр. прот. Володимир Ходак та гість – о. протодиякон Фома Левчук зі Свято-Троїцького собору в Гайнівці на Підляшші. Цієї неділі у нашому храмі з'явилося більше вірних, ніж досі, оскільки починався академічний рік і з'явилися студенти та докторанти, які прибули на навчання, часом навіть із батьками. Після Літургії відбулася зустріч при чаю.

- У суботу 7 жовтня Вечірню у нашому парафіяльному храмі служив настоятель парафії о. прот. Мирослав Вишневський. 8 жовтня недільну Божественну Літургію служили о. Володимир та о. Мирослав. Цього дня відбулося урочисте прощання диригента нашого парафіяльного хору Олексія Куцого. Після закінчення служби настоятель о. Мирослав подякував диригентів за понад два роки диригування нашим хором, а представники Парафіяльної ради і хору вручили йому квіти. Наприкінці служби о. Георгій Лукашевич, який був делегований Архиепископом Люблинським

і Холмським Авелем, проголосив, що після служби відбудуться вибори Парафіяльної Ради та Ревізійної Комісії нашої парафії. Цієї неділі замість традиційної зустрічі при чаю в прицерковній світлиці відбулися вибори Парафіяльної ради та Ревізійної комісії нашої парафії (про хід виборів і їх результати див. стор. 6).

- У суботу 14 жовтня випало свято Покрови Пресвятої Богородиці. Святочну Божественну Літургію служили о. В. Ходак, о. прот. М. Вишневський та о. Миколай Банковський. Вірні прибули на свято досить численно.

- Цього ж дня суботню Вечірню служив о. В. Ходак. У неділю, 15 жовтня, Божественну Літургію служили о. прот. М. Вишневський та о. В. Ходак. Після Літургії відслужено молебень з нагоди початку нового академічного року. Цього дня вперше парафіяльним хором диригувала нова диригентка Ірина Кметь, яку настоятель урочисто привітав на закінчення служби. Після богослужіння традиційно відбулася зустріч при чаю.

- 21-22 жовтня у Хресто-Воздвиженській церкві не було богослужіння, оскільки в ці дні у кафедральній церкві відзначали свято Люблинської ікони Божої Матері. Святочні богослужіння очолило кілька архиєреїв. У богослужіннях, крім парафіян обох люблинських православних парафій, взяли участь прочани з-поза Люблина. (Ширше про свято – стор. 8-9).

- 28 жовтня суботню Вечірню відслужив о. Мирослав. У неділю, 29 жовтня, Божественну Літургію у нашому храмі служили о. о. Володимир і Мирослав. На закінчення Літургії настоятель нашої парафії о. прот. М. Вишневський поінформував про затвердження Високопреосвященнішим Архиепископом Люблинським і Холмським Авелем складу Парафіяльної Ради та Ревізійної Комісії, обраних на перших парафіяльних зборах 8 жовтня ц.р. Після богослужіння відбулася зустріч при чаю.

Хронікар

Колишнього диригента хору
Православної Парафії
свт. Петра (Могили) в Любліні
Д-ра Олексія Куцого
вітаємо із успішним захистом
докторської дисертації
*Політика українських
властей по відношенні
до Православної Церкви
в 1917-1919 роках,*
що відбувся 27 жовтня 2006 р.
на Політологічному факультеті
Університету Марії
Кюрі-Склодовської в Любліні.
*Бажаємо Божого благословення
та подальших успіхів на науковій ниві.*

Настоятель та вірні
Православної Парафії
свт. Петра (Могили)
в Любліні

Шукайте за адресою:

www.cerkiew.pl

Хресту Твоєму покланяємось, Владико...

Для кожної церковної спільноти день храмового свята парафіальної святині є особливим. Це свято всієї спільноти, коли відзначається особливе покровительство. Храм нашої парафії свт. Петра (Могили) споруджений в честь Воздвиження Чесного і Животворчого Хреста Господнього. Саме під покровительством Чесного Хреста розвивається від майже чотирьох років життя української православної спільноти Люблина. Це особливе покровительство керує наші думки в бік найбільших глибин християнської віри. Цього року вже учетверте наша громада особливо урочисто відзначала знаменний празник Воздвиження, але вперше відзначали ми свято нашого храму як самостійна парафія. Цьогорічний празник був особливим також і тому, що очолив його наш Архипастир – Високопреосвященніший Архiepіскоп Люблинський і Холмський Авель.

Святочні урочистості почалися, звичайно, із вечірнього богослужіння в канун свята 26 вересня. Всенічне Бдіння совершали всі священники, що служать у нашій парафії: о. митр. прот. Володимир Ходак, настоя-

тель парафії о. прот. Мирослав Вишневський та о. Миколай Банковський. Урочистий винос Хреста здійснив предстоящий о. Володимир. У храмі численніше, ніж на інших вечірніх богослужіннях, зібралися

Пожертвуймо на ікону свт. Петра (Могили)

Святим, особливо пов'язаним із православною традицією Люблина, є свт. Петро (Могила), адже це Він освячував старовинну люблинську церкву Преображення Господнього. Коли у 2003 р. організували життя української православної громади Люблина при Хресто-Воздвиженській церкві, саме цей святий був обраний особливим покровителем нашої спільноти. Завершенням цього стало рішення архiepіскопа Люблинського і Холмського Авеля з червня ц.р. про створення в Люблині окремої парафії для української православної спільноти саме в честь цього святого.

Нам необхідно мати ікону небесного покровителя нашої парафії – свт. Петра (Могили). Тим більше, що через два місяці – 14 січня 2007 р. – літургично відзначимо 360-річчя упокоєння цього великого святого. До цього часу хотіли ми мати ікону святого.

Звертаємося до всіх вірних нашої парафії, до всіх, хто хоче підтримати це блага діло – про пожертви, за які буде придбана ікона покровителя нашої парафії святителя Петра (Могили), митрополита Київського і Галицького.

Пожертви просимо вплачувати о. настоятелю, церковному старості або іншим членам Парафіальної Ради. Список жертводавців буде поміщений в одному із чергових випусків «Православного Голосу Люблина». Спаси Господи!

вірні нашої парафії. Всі присутні поклонялися покладеному на тетраподі на середині храму гарно прибраному Хрестові і приступали до елеопомазання.

У сам день свята Воздвиження Чесного і Животворчого Хреста Господнього, 27 вересня, вірні почали збиратися в храмі для зустрічі Архипастира. У дверях храму владика вітала з квітами 8-річна Катя. Привітальним словом та хлібом-сіллю зустрічав архиєрея церковний староста Григорій Купріянович. Традиційно – з напрестольним хрестом – очікував владика біля входу до храму настоятель парафії о. прот. Мирослав Вишневський, який привітав архиєрея урочистим словом.

Урочисту Божественну Літургію архиєпископ Авель совершав у співслужінні духовенства нашої парафії – о. о. Володимира, Мирослава і Миколая та кафедрального о. диякона Марка Ващука. Співав парафіяльний хор під диригуванням Олексія Куцого. На святочну службу прибули вірні нашої парафії, але також кілька осіб з-поза парафії, у тому числі з кафедральної парафії Люблина. На свято прибув Генераль-

ний консул України в Люблині Іван Грицак. Був також гість із Канади – вірний української православної парафії св. Володимира у Гамільтоні Йоїл Гендерсон.

У своїй проповіді владика Авель підкреслив, що саме відзначаємо одне з великих церковних свят – день всемирного Воздвиження Чесного і Животворячого Хреста Господнього. *Ми щойно чули у святому Євангеллі, де св. апостол і євангелист Іоан Богослов ще раз повторює для нас – продовжував владика – цей священний сценарій, яким способом ціле людство стало усиновленим за посередництвом Голгофського хреста.* Архипастир нагадав, що Православна Церква особливо вшановує Хрест Господній у своєму літургічному житті. Наголосив: *завжди ми в Хресті Господньому, в стражданнях Господніх бачимо праобраз Воскресіння. Наша свята православна віра несе в житті надію, несе в житті оптимізм. Коли ми кланяємось Хресту Господньому, співаємо: «Хресту Твоєму поклоняємось, Владико, і Святоє Воскресеніє Твоє славим». В призматі Хреста Господнього бачимо*

Спаси Господи!

Напередодні цього річного свята Воздвиження Чесного Хреста Господнього для нашого парафіяльного храму придбані були чергові нові червоні облачення, якими прикрашені аналої та панахидник. Разом з облаченнями, придбаними рік тому, складають вони комплект, завдяки чому наша церква має повний комплект облачень.

Висловлюємо щире подяку всім, хто склав пожертви на придбання до нашого храму нових червоних облачень, якими прикрашені аналої, тетрапод та престол.

Пожертви на чергові облачення для нашого парафіяльного храму за період від вересня 2005 р. по вересень 2006 р. (попередній список був поміщений у «ПГЛ» № 37 (12/2005) склали такі особи (за алфавітом):

Володимир Бабяр	Людмила та Всеволод Олексюки
Світлана Бакун	Олена Олійник
Маргарита та Роман Висоцькі	Мирослав Потап'юк
Ніна та Іван Дацюки	Олександр Романюк
Олена Кошель	Катерина та Дмитро Шевчуки
Марія та Григорій Купріяновичі	Надія Филипюк
Йосип Мартиш	анонімний жертводавець

Усім жерводавцям і благодійникам нашого храму щире: ***Спаси Господи!***

Настоятель та Парафіяльна Рада
Православної Парафії свт. Петра (Могили)
в Люблині

радість Воскресшого Христа Спасителя.

Наприкінці служби владика ще раз звернувся до духовенства і вірних зі словом. Привітав усіх із храмовим святом, побажав, щоб знак Хреста надалі допомагав нести труд нашого життя в Церкві, дотримуватись дисципліни церковної і шукати злагоди у світі, в якому живемо. Архипастир подякував настоятелеві о. Мирославу за душпастирську працю, яку веде у нашій громаді, за те, що збагачує її духовно. Завершуючи, архієпископ Авель сказав: *Старайтеся ті всі можливості, котрі Церква Свята дала для вас тут, використати, щоб зберігати свою національність, свою рідну духовну культуру, з цілою повагою віднесіться до цієї можливості. Це дорогоцінний скарб, котрий потрібний є для нас, щоб під знаком Хреста Господнього нести і давати свідоцтво нашої святої православної Христової віри.*

Свято стало також нагодою для надзвичайної події в нашому парафіяльному житті. Архієпископ Авель від імені Священного Собору Єпископів Автокефальної Православної Церкви в Польщі нагородив орденом св. рівноапостольної Марії Магдалини III ступеня одного із найстарших православних мешканців міста Люблина, парафіянина нашої парафії Володимира Бабяра. Звертаючись до нагородженого владика сказав: *Пане Володимире, ми вже знайомі багато років. З Ваших уст можна було почути багато повчальних слів з історії цього клаттика нашої землі. Ваша присутність як мешканця міста Люблина – це особлива подія, це особливий символ. Ви очевидець трагічних хвилин і подій на багатотраждальній Холмищині. Сьогодні настали інші часи, це що бачимо своїми очима – це відродження, котре, на жаль, настало так пізно. Воно спричиняє для Вас, я думаю, багато, багато духовної насолоди. Коли ми готовились до сьогоднішнього свята в парафії свт. Петра (Могили), в нашій Хресто-Воздвиженській церкві, Господь благе положив на серце душпастиря, парафіян і моє, що звернувся я до Предстоятеля нашої Церкви, котрий є особливо для вас відомий, оскільки це ваш майже односельчанин*

*і земляк. Він втішився, що у нас зродилася така ініціатива, щоб в день сьогоднішнього свята вишанувати роки вашого життя. Чи то були 50-і роки, чи пізніше (...), ви завжди були з Церквою. Цей союз ваш з Церквою ми хочемо сьогодні особливо підкреслити голосом нашої Церкви, коли на вашу грудь покладемо орден св. рівноапостольної Марії Магдалини. Владика привітав також нагородженого з початком нового періоду життя, оскільки саме в ці дні пан Володимир почав жити у Православному Будинку Соціальної Допомоги, на території якого розташована Хресто-Воздвиженська церква. Будемо спільно молитися – продовжив владика – нехай Господь надалі, не зважаючи на пережиті вами роки, обдарує вас добрим здоров'ям, добрим настроєм, щоб цей новий період життя могли пережити в такій духовній насолоді і радості, якої сподобилася св. Марія Магдалина. Покладаючи орден на пана В. Бабяра Архієпископ Авель проспівав: *Аксіос*, що повторили духовенство і хор.*

Після цієї гарної події зі словом звернувся до владика настоятель парафії о. прот. Мирослав Вишневський. Подякував він Архипастиреві від імені всіх парафіян за *цей молитовний святочний день*. Звернувся: *Ми просимо завжди Вашої молитви за нашу громаду, молитви у престолу Всевишнього*. Подякував також за нагородження пана В. Бабяра, підкреслив, що є він прикладом для всіх парафіян. На завершення свята о. диякон Марк прекрасно проспівав *Многоліття*, а хор заспівав традиційне *Многая літа*. Коли вірні підходили до хреста, отець Мирослав проголосив, що з благословення владика Авеля перші парафіяльні збори новоствореної парафії свт. Петра (Могили) відбудуться в неділю 8 жовтня.

Свято Воздвиження Чесного і Животворчого Хреста Господнього у нашому парафіяльному храмі глибоко записалося в пам'яті всіх його учасників. Кожна церковна спільнота потребує засвідчення віри і церковної єдності, потребує також зв'язку зі своїм Архипастирем, наслідником Святих Апостолів, адже це його слова вказують віруючому народові шлях до спасіння. І.Л.

Перші парафіяльні збори парафії свт. Петра (Могили): вибирали Парафіяльну Раду та Ревізійну Комісію

Покликання Високопреосвященнішим Архиепископом Люблинським і Холмським Авелем у червні цього року парафії свт. Петра (Могили) в Люблині для української православної громади міста стало вагомою подією. Рішення таке відкрило нові перспективи розбудови в Люблині православного церковного життя в українській традиції. Натуральним кроком у будівництві повноцінного парафіяльного життя є створення структур, передбачених Парафіяльним статутом нашої Церкви – Парафіяльної Ради та Ревізійної Комісії. Вибір найбільш відповідних осіб з-посеред нас, які вміли б встановити шляхи нашого розвитку і заохотити всіх парафіян до витривалішої праці на церковному полі, є необхідним для доброго функціонування парафії.

Саме тому з благословення архієпископа Авеля у неділю 8 жовтня 2006 р. після Божественної Літургії у нашому парафіяльному храмі – церкві Воздвиження Чесного Хреста Господнього, у прицерковній світлиці відбулися перші Парафіяльні збори Православної Парафії свт. Петра (Могили) в Люблині, на яких ми вперше обирали Парафіяльну Раду та Ревізійну Комісію. Парафіяльні збори очолив як делегат архієпископа Авеля **о. Георгій Лукашевич** із кафедральної парафії Преображення Гос-

поднього в Люблині. За президіальним столом засів він разом з настоятелем нашої парафії **о. прот. Мирославом Вишневським**. Отець Георгій нагадав присутнім порядок виборчих зборів. Потім під час відкритого голосування учасники зборів заявили про свою підтримку зголошеним кандидатам.

У результаті голосування до складу Парафіяльної Ради православної парафії свт. Петра (Могили) в Люблині увійшли: **д-р Григорій Купріянович** – як староста, **д-р Андрій Савенець** – як заступник старости та **Мирослав Луцук** – як скарбник. Вибрали ми також Ревізійну Комісію у складі: **Євгенія Зінчук, Світлана Бакун та Петро Сова**. Кандидатом на члена вибрано **Марію Сосідко**. Новообрані члени Ревізійної Комісії у своєму колі вирішили, що очолюватиме її П. Сова.

Надання українській православній громаді міста Люблина парафіяльного статусу створює нові можливості, а разом з тим нові обов'язки. Обрані нами члени Парафіяльної Ради і Ревізійної Комісії взяли на себе велику відповідальність за парафію, за її ефективне і корисне функціонування. Проте не забуваймо, що наслідки їхньої праці й зусиль зумовлені заангажуванням нас всіх у церковне життя.

Андрій Єкатеринчук

Люблин – на відбудову церкви в Команчі!

Українське Товариство в Люблині та Православна Парафія свт. Петра (Могили) в Люблині вийшли з ініціативою **провести в Люблині збірку пожертв на відбудову згорілої у вересні цього року св.-Успенської церкви в с. Команча на Лемківщині**. Зараз готуємо програму заходів, які мають сприяти збірці пожертв серед громадськості міста Люблина.

Усіх, хто хоче підтримати і включитися в акцію збірки пожертв на відбудову церкви в Команчі – запрошуємо до співпраці. При організації акції потрібна різноманітна допомога – кожен знайде можливість співучасті у цьому благому ділі.

Організаційна зустріч усіх зацікавлених участю в акції відбудеться у п'ятницю **17 листопада ц.р. о 19 годині** в залі при **Хресто-Воздвиженській церкві** (ul. Dolińskiego 1). У зустрічі братиме участь **голова Комітету відбудови церкви в Команчі о. прот. Юліан Феленчак**, благочинний Сяніцького деканату.

Інавгурація нового 2006/2007 навчального року в Європейському Колегіумі Польських і Українських Університетів

25 жовтня ц. р. у приміщенні Нового актового залу Гуманітарного факультету Університету Марії Кюрі-Склодовської відбулася інавгурація 2006/2007 навчального року в Європейському Колегіумі Польських і Українських Університетів (це вже шоста інавгурація ЄКПіУУ). На урочистості побували видатні особистості, зокрема экс-прем'єр-міністр Польщі – від квітня ц.р. радник президента РП Ян Ольшевський, экс-віце-прем'єр з гуманітарних питань в уряді Віктора Ющенка Микола Жулинський, а також Надзвичайний і Повноважний Посол України в Польщі Олександр Моцик. Вів церемонію голова Конвенту ЄКПіУУ о. проф. Мірослав Каліновський.

Провідною темою виступів високоповажних гостей було перетворення Колегіуму в Польсько-Український Університет, розташований у Люблині, котре, за їх словами, може відбутися вже незабаром. Неодноразово підкреслювалася важливість ролі, яку покликаний відігравати ЄКПіУУ в суспільно-науково-культурному житті Польщі та України.

Під час проведення інавгурації почесними дипломами за особливі заслуги в діяльності для розвитку Колегіуму були від-

значені проф. Ян Поморський – Голова Конвенту ЄКПіУУ в 2004-2006 роках (не був присутній), д-р Григорій Купріянович – Канцлер ЄКПіУУ у 2004-2006 роках, а також Станіслав Адамяк – Почесний консул України в Холмі, голова фірми ЗОМАР. Особливу увагу привернув вибух довготривалих аплодисментів залу, зокрема слухачів ЄКПіУУ під час вручення нагороди колишньому Канцлеру ЄКПіУУ д-ру Г. Купріяновичу.

Грамотами за успішну реалізацію програми ЄКПіУУ та науково-дослідного проекту, котрий завершився захистом дисер-

тацій, було нагороджено п'ятьох випускників Європейського Колегіуму Польських і Українських Університетів – Наталію Попівняк, Тетяну Деркач, Оксану Мар'юк, Ірину Турянську та Марека Ямруза. Інавгураційну лекцію на тему: *Актуальність політичної думки паризької «Культури»*. Реф-

лексії Року Гедройця прочитала д-р габ. Івона Гофман. Завершилася інавгурація нового навчального року в Європейському Колегіумі Польських і Українських Університетів невеличким концертом хору Медичної Академії в Люблині з традиційним «Gaudeamus igitur» насамкінець.

Ліана Гурська

Запрошуємо на інтернет-сторінку
Православної Парафії свт. Петра (Могили) в Люблині
для української православної громади:
www.chresto-vozd.harazd.net

На веб-сайті знайдете інформацію про нашу парафію і громаду, історію Православ'я в Люблині, фотоальбом про життя громади, інтернетну версію «Православного Голосу Люблина», посилання на цікаві православні та українські сторінки, Галерею свт. Петра (Могили), актуальну програму богослужінь у нашому храмі.

У нашій єпархії

*Пред честним Твоїм образом,
его же вдревлє православним людям града
Люблина даровала еси...*

Традиційно вже у неділю в другій половині жовтня православні мешканці міста Люблина відзначають свято Люблинської ікони Божої Матері. Цьогорічне свято, яке відзначали 21-22 жовтня ц.р. у люблинській кафедральній церкві Преображення Господнього, мало урочистий характер, взяло в ньому участь чотирьох архиєреїв та численні прочане з-поза Люблина.

Святочні богослужіння почалися Всенічним Бдінням у кафедральній церкві Люблина. Вечірне богослужіння очолили прибулі архиєреї: архієпископ Люблинський і Холмський Авель, архієпископ Володимирський і Ковельський Симеон, єпископ Берестейський і Кобринський Іоан, єпископ Білостоцький і Гданський Яків. Всі богомольці приклалися до копії Люблинської ікони Божої Матері, яка розташована у кіоті з правого боку храму. На завершення служби з коротким словом до вірних звернувся українською мовою архієпископ Симеон.

У недільний ранок вірні почали збиратися на церковному подвір'ї перед деся-

тою. Хресний хід пішов з церкви зустрічати архиєреїв. Перед старовинним люблинським храмом вітали їх діти, церковний староста д-р Александр Ковальський, а у

храмі настоятель кафедральної парафії Люблина і Люблинський благочинний о. прот. Андрій Лось.

Незабаром почалася святочна Божественна Літургія, цього дня була це єдина православна Літургія у Люблині (адже в інші неділі служаться в Люблині три Літургії). Свято Люблинської ікони об'єднало всіх православних вірних Люблина. Літургію

очолили присутні ієрархи у співслужінні кільканадцяти священників, серед них були настоятель нашої парафії свт. Петра (Мо-

Церковні свята на території Люблинсько-Холмської єпархії

8 листопада – **Янівка**, престольний празник св. вмч. Димитрія Солунського
8 листопада – **Кульно**, престольний празник св. архангела Михаїла (за н. ст.)
21 листопада – **Кодень**, престольний празник св. архангела Михаїла
21 листопада – **Носів**, престольний празник св. архангела Михаїла
21 листопада – **Голешів**, престольний празник св. архангела Михаїла

гили) о. прот. Мирослав Вишневецький та о. Миколай Банковський. Приємно згадати, що фрагменти богослужіння служилися церковно-слов'янською мовою з українською вимовою, слід відзначити, що один із возгласів з українською вимовою зробив гість із Берестя – єпископ Іоан. Співав кафедральний хор під диригування Андрія Боублея. Святочну проповідь виголосив єпископ Іоан.

На кінець служби господар свята архиєпископ Авель склав побажання наймолодшому з-посеред ієрархів – єпископові Якову, який саме цього дня відзначав 40 років від дня народження. Квіти ювіляреві вручили люблинські студенти Наталія Русінович та Андрій Єкатеринчук. До побажань приєдналися і звернулись зі словом до ювіляра також владика Симеон та Іоан.

На закінчення святкової служби архиєпископ Авель подякував прибулим гостям – архиєреям, духовенству, прочанам з-поза Люблина, а також вірним обох православних парафій Люблина: кафедральної та свт. Петра (Могили). Владика наголосив також, що у цей день було заплано-

ване більше свято, оскільки передбачалася закладка нової архиєрейської резиденції, яка буде споруджена за церквою. На жаль, із приводу формальної затримки з отриманням всіх необхідних дозволів на будову, не можна було ще зробити закладки. Підготовка до будови нової резиденції стала, до речі, причиною того, що свято не закінчилося традиційним хресним ходом. На кінець зі словом звернувся до присутніх настоятель кафедрального храму о. Андрій, який запросив прочан на почастинок на церковному подвір'ї.

Свято Люблинської ікони Божої Матері є знаком православної традиції Люблина. Це вже майже півтисячоліття Пресвята Богородиця у Її Люблинській іконі охороняє своїм омофором православну спільноту міста над Бистшицею. Цієї традиції і пам'яті про Люблинську ікону не перервало навіть те, що оригінал ікони зник у важкий час другої декади ХХ століття. Сьогодні це свято є також свідченням єдності різноманітної, але єдиної у вірі православної спільноти міста Люблина.

Григорій Купріянович

Буде нова архиєрейська резиденція в Люблині

Незабаром почнеться будова нової резиденції Православного Архиєпископа Люблинського і Холмського. Знаходиться вона ззаду за кафедральною церквою Преображення Господнього, на місці, де донедавна стояв старий будинок, сполучений з парканом довкола церкви. За останні роки у цьому будинку знаходилася аптека.

Демонтаж старого будинку почався 4 жовтня ц.р. і тривав кілька тижнів. Зараз готовий проект нової резиденції. Урочиста закладка архиєрейської резиденції передбачалася на свято Люблинської ікони Божої Матері 22 жовтня. На жаль, досі не отримано ще всіх необхідних дозволів на будову, що є єдиною перешкодою для започаткування будівельних робіт.

Нова резиденція нашого архиєрея буде

Ремонт куполу кафедральної церкви

На початку вересня ц.р. почалися ремонтні роботи при куполі кафедральної церкви Преображення Господнього в Люблині. Купол вимагав ремонту, хоч попередній ремонт відбувся лише 14 років тому. На жаль, виявилось, що ремонт був тоді погано виконаний і необхідним є проведення чергового, звичайно, досить коштовного ремонту. Ремонт фінансується спонсором, якого знайшла парафія. Він буде продовжуватися кільканадцять тижнів. (лє)

сучасним будинком, відповідним для цієї ролі. Досі владика живе у гарному будинку розташованим навпроти кафедральної церкви на другому боці вул. Руської. Таке розташування резиденції створює певні незручності, зокрема з огляду на факт, що вул. Руська є досить рухливою. (лє)

Отець Тома Попеску

Життя Єремії Киндії

Минали саме три роки, відколи став я священником. Душпастирював я у селі Миндрулешті та сусідньому, Вирволені, котре віддавна не мало власного священика, хоча його мешканці проявляли більше прив'язання до церкви і богослужінь, ніж люди з Миндрулешті, де завжди було двоє або троє священників.

Однієї неділі пополудні, десь наприкінці жовтня, був я викликаний до Вирволені, щоб совершити там похорон. Якщо не помиляюся, була це моя перша похоронна треба від часу прибуття до Миндрулешті. Прочитав я над покійним весь Псалтир, а потім присів на стільці біля хати, під вишнею, чекаючи, поки повільний тесляр закінчить збивати труну із чотирьох дощок.

Був гарний осінній день, котрий по сьогодні глибоко залишився мені в серці. Ніжне сонце слало свої останні поцілунки поіржавілим від інію листкам, котрі за легеньким подмухом, як через сіль, один за одним падали мертві на землю. І пам'ятаю це, як сьогодні.

Із вершка вишні один золотий листок упав на жовтий листок паперу з виписаним на ньому дозволом на похорон, котрий я тримав у руці. Цей мертвий листок, не знаю чому, здався мені якимось дорогоцінним богослужбовим посудом. Взяв я його у руку і обережно поклав поміж сторінки Нового Заповіту, котрий незабаром поклав у кишеню.

Згодом, читаючи офіційний документ: «Цим дозволяється похорон тіла Єремії Киндії, померлого у віці ста трьох років», повернувся я до дядя, Йоніці Панку, котрий сидів на низенькому стільчику з мого правого боку з очима, зануреними у молитовник.

– Чи це можливо? – запитав я. – Важко повірити. Послухай, що тут написано: померлий мав сто три роки.

Йоніце Панку підвів очі з-над молитовника, зморщив брови, задумався і, рахуючи щось на пальцях, сказав:

– Так, отче, точно сто три роки. Звідки я знаю? Просто пам'ятаю, що тридцять років тому старий Єремія, котрий мав тоді сімдесят три роки, виявив, чому не був висвячений на священника.

– Як це так, він мав бути священником? Чому ним не став? – запитав я, оскільки не міг зрозуміти, що могло бути цього причиною.

– Що ж, отче, історія його життя – це як розповідь із книжки. Лише послухайте. Було це, як я вже сказав, тридцять років тому, в день святої Парасковії. Так, пам'ятаю це добре. Закінчив я саме школу і було мені п'ятнадцять років. Пильнував я наших кіз, а старий Єремія був із козами свого сина. Подивіться, ми були там, під цим лісочком, на луці, яку називають Смерековою. Ось там, за церквою, бачите? – сказав, показуючи рукою. – Чути було дзвони на Літургію. Сиділи ми вдвох на землі біля вогнища, у котрому смажили дві великі скибки гарбуза. Старий Єремія встав, перехрестився тричі і знову сів біля вогнища. Потім вийняв гарбуз із попелу, взяв соломину, щоб поспробувати, чи він

спікся, і сказав: «Їжмо, мій Йоніце, і нехай Господь Бог простить. Видно доля не хотіла, щоб я правив богослужіння.» Я подивився на нього уважно і подумав: чому ж старий говорить про відправу богослужіння. А він продовжував. Пам'ятаю, як сьогодні, його слова: «Що ж, мій хлопче, я готувався, щоб стати священиком, але тягар цієї служби так налякав мене, що я ним не став. Коли я був у твоєму віці, батько повів мене до отця Діна, дядька моєї матері, котрий дав мені першу богослужбову книжку. До двадцятого року життя залишався я тут, у нашому селі, біля церкви. Навчився я добре читати, але не вмів писати. Мій батько був багатою людиною і хотів за всяку ціну мати сина-священника. Одного гарного ранку наказав він мені сідати на коня і – хотів я чи не хотів – завіз мене до монастиря в Кимпулунг, оскільки у той час не було духовних шкіл. З Кимпулунг послав мене до Аргес, а звідтам до Римніка, поки навчився я усього, що тоді повинен був знати священик. Скільки подарунків привозив монахам мій добросовісний батько, він один лише знає. А мама? Дарувала їм стільки конопляних полотен, що міг би я до кінця життя носити сорочки з них.

Коли повернувся я до свого села, ставав у церкві на правому клиросі. Я знав напам'ять усю Літургію і, не дивлячись у книги, виправляв отця Діна, коли він помилявся біля вітара. Був я найбільш освічений в околиці, але й найбільший вітрогон, завжди готовий до забави, як ніхто інший. Коли мені було двадцять вісім років, я одружився і, за звичаєм, у тридцятий рік життя поїхав із батьком до Бухареста, щоб бути висвяченим на диякона. А треба тобі знати, мій хлопче, що це були часи, коли всі послуги треба було оплачувати великими дарунками.

Осінь була так гарна, як зараз, а був це рік врожаю. Батько запряг чотирьох волів до воза і завантажив його найрізноманітнішими продуктами. Мати з моєю жінкою збирали увесь тиждень усе, що було найкращого у їхній коморі. В середині воза, у виготовленому тайнику, батько помістив рулон золотих монет, щоб їх забезпечити перед злодіями, коли б – не дай Боже – по дорозі на нас напали. І так, зі стиснутим серцем, але з Божою поміччю, без жодних пригод, переїхали ми пуцу Власія і в доброму стані випрягли волів перед парафіяльним заїздом Златарі у Бухаресті. Батько знав настоятеля цієї парафії з часів, коли був він ще монахом у Кимпулунг. Два дні залишався я при возі. Бог лише знає, куди мій батько попрямував із настоятелем і кому пожертвував усе, що ми привезли. Третього дня вранці завів мене, щоб я поцілував руку настоятеля, котрий зразу після цього сів до брички і від'їхав на св. Гору Афон.

«Дякуй Богові» – сказав батько – що ми ще застали тут настоятеля, з котрим полагодив я все швидко, інакше, хто знає, скільки часу мусили б ми залишитися в Бухаресті.

Пополудні ми з батьком пішли до резиденції митрополита. Там монах-двірник показав мені, як треба поклонитися і поцілувати руку його високопреосвященства. Мені було ж уже тридцять років, проте тремтів я, мов листя на вітрі, коли вели мене перед його обличчя. Врешті, я став перед митрополитом; уявляв я собі, що він мусить бути іншим, ніж усі люди. Здавалося мені, що він – істота, яка зійшла з небес. Але коли я побачив звичайнісінького священика, більш

худорлявого і одягненого скромніше, ніж настоятель зі Златарі, на згадку про мої нерозсудливі побоювання я майже вибухнув сміхом.

Коли вже почав говорити до мене солодким голосом, подумав я, що дуже просто справлюся із митрополитом, а коли буду вже висвячений на диякона, щойно тоді вчиню таку гулянку в заїзді Златарі, зрошену церковним вином, котре я вже смакував цього ранку спільно із корчмарем із великої бочки, принесеної з глибин підвалу.

Був я дорослим, але як же незрілим. Думав я, що клобук робить монахом, а імпозантна зовнішність – це вияв вартості людини. Щойно згодом я зрозумів, перед ким я стояв. Це був митрополит Грігоріє, найбільший ерудит свого часу і людина великих чеснот. Він був обраний мирополитом господарем Грігоріє Гіка та його дорадником, коли був ще ієродияконом і друкував книжки в монастирі Келдерушан та ніколи не мріяв про такий сан. Коли послали княжу карету, щоб доставити монаха до Бухареста, зустріли його в дорозі, коли він ішов пішки з перевішеними на плечі двома сумками, повними книжок.

Митрополит Грігоріє залишався в кріслі майже дві години, ставлячи мені детальні запитання з різних ділянок: зі Священної історії, з церковних канонів, із псалмів, наказав мені читати, співати, а навіть питав із рахунків. Відповідав я, не затинаючись, на все, неначе мав це все виписане на папері. Мій батько сидів поруч і його серце радувалося. Бачив, що не дарма так багато на мене викладав і стільки робив заходів.

Загуділи дзвони на вечірню. Тоді митрополит підвівся з крісла і сказав:

– Цього вистачить. Дуже добре. Тепер, старий, – звернувся до мого батька – повертай до своїх господарів, а молодий залишиться тут на ніч і завтра я вирішу про його висвячення на диякона.

Батько повернувся до заїзду, веселий, як, мабуть, досі ніколи. Мене митрополит повів до церкви і наказав, щоб я співав на вечірні, стоячи біля аналоя з лівого боку. Увечері я з'їв вечерю у трапезній разом із монахами, а потім один із них провів мене назад нагору, в кімнати митрополита.

Коли я увійшов, митрополит Грігоріє стояв перед великим хрестом із зображенням на ньому розп'ятим Христом.

Як тільки він мене побачив, сказав із великою повагою, вказуючи на хрест:

– Скажи мені тепер, сину, чи хочеш стати священиком Господа, котрий дав розп'яти себе за наші гріхи? Чи хочеш бути пастирем його стада і безгрішно виповнювати аж до смерті священну жертву на престолі?

Коли я почув ці слова, вся моя вроджена відвага залишила мене і напівголосом відповів:

– Так, високопреосвященніший владико. Я молюся про це Богові.

Тоді він узяв зі столу відкриту книгу і дві свічки та, вручаючи їх мені, сказав:

– Візьми цю книгу, сину, візьми ці свічки. Читай цієї ночі звідусіль до цього місця. Завтра мусиш мені сказати, що ти вирішив, щоб міг я дати доручення духівнику, щоб тебе висповідав.

Переклав Григорій Купріянович

(Закінчення у наступному номері «ПГЛ».)

Безділля породжує гріх.

Святитель Петро (Могिला)

Святитель Петро (Могила)

Руська віра правдива і має правдивих святих

Розповідав нам один шляхтич, на ім'я Ян Піглавський, латинської віри, що року 1628, місяця [...], відвідав з кількома товаришами своїми Печерський монастир, бачити бажаючи святі печери і в них святі моці, тому що багато про них славного від багатьох чув.

– Коли ввійшли ми до печери святого Антонія, побачили всі святі моці і, вразившись предивним Божим святим, пішли. Коли йшли до міста, ще по дорозі парубок один, на ім'я Лементовський, слуга Яна Мольського, одного з товаришів моїх, розхорувався так сильно, що до міста довелось його нести.

Біль проймав усе його тіло, а надто шию і плечі так, ніби від перелому кісток і розтягнення жил; а ми вирішили, що від злого блюду – погана болячка, яка зветься [...]ця, вразила його, і одразу ж покликали лікаря подивитися, що з ним, аби потурбувався про нього. Та лікар, оглянувши його, сказав, що це «не те, про що ви мовите»,

й не зміг вгадати, яка то хвороба є. Тільки ж його невдовзі так скрутила вона, що й поворухнутися не міг. А ми, каже, ще настійніше просимо розповісти його і обережно випитуємо, звідки це в нього, бачачи в ньому таку біду, яка дедалі сильніша. Він же мовить:

– Не знаю, звідки і в чому причина горя цього і нестерпної цієї моєї хвороби, тільки те знаю, що, коли з вами ввійшов до печери, цілком здоровий був, а вийшов, то зненацька охопила мене хвороба ця незбагненна.

Ми ж одразу здогадалися – не за інше це зло йому є, як за глум чи наругу над святими тілами в печері, і питаємо в нього:

– Коли був у печері, чи не глумився над якимсь зі святих?

Він же, окаянный, признався у своєму ганебному вчинку, який скоїв, коли був у печері, кажучи:

– Все, що нам ченці оповідали про святі тіла, я вважав за байки, сказавши собі, що це ніякі не святі, а звичайні

групи. І коли, виходячи, підійшов і побачив одного з них, а то був Іоанн святий Многостраждальний, сказав собі: не стерплю байок цих руських, а викрию їхні облудні насмішки. І одразу захотів скрутити йому голову і на погалу крайню обернути, але як не силкувався, не міг голови тої обернути, й залишив його, як і раніше був, цілим, та й вийшов із вами з печери – і відтоді у ший і плечах почув лютий біль.

Ми ж, вислухавши його оповідання, вжахнулись усі й зрозуміли, що це є причина хвороби, і одразу ж сказали йому:

– Согрішив ти, окаянный, вчинивши наругу над блаженним тілом, тож покайся за свій вчинок і моли Бога, щоб Його молитвами звільнитися від цієї недуги.

Він же тоді почав несвоім голосом волати, зі сльозами промовляючи:

– Согрішив, Господи, согрішив окаянный я вельми перед Тобою, бо наругу вчинив святим Твоїм угодникам, у печері сушим, і тілу святому Іоанна Многостраждального кривду хотів учинити, чим і хворобу цю накликав. Але, о, Господи, в усіх тих гріхах, які я вчинив, і святих твоїх зневажив, каюсь і визнаю, що правдиві й святі є Твої угодники, тіла котрих у печерах святих лежать. А тебе, о, святий, многостраждальний, блаженний Іоанне, святий Божий угоднику, запевняю і запевняти, допоки в тілі живу, не припиню – молю ж: вибач мені, Божий святче, за те, що тілу твоєму святому од неві-

р'я, окаянный я, безумно чинячи наругу, сотворити наважився, відтак собі злу й люту хворобу цю сотворивши, і молись за мене Богу, перед Ним бо нині стоїш, хай звільнить мене од злої недуги цієї, щоб усі почули:

– Правдива є віра руська, яку осквернив, і правдивих вас має святих, перед котрими я завинив; та нині, пізнавши

гріх і падіння, і жорстокий свій обман, похваляю віру руську і за правдиву її визнаю, і поважаю вас і святі моці ваші.

Це та іншого багато сказав – біль його полегшав і змілювався тоді від недуги, а коли потім він

пішов знову до печери й помолився, як і доти був. А ми, що бачили це предивне й приголомшливе чудо, ляком проїнялись і прославили Бога... що гідними подиву святими Своїми чудодіє.

Я ж, Петро Могила, великий архимандрит святої великої чудотворної лаври Печерської Київської, від згаданого вище Яна Піглавського оповідь чув цю й записав, щоб упевнити всіх, хто до святих печер приходить, в пересторозі та обачності, аби через якесь гірше невір'я або зневагу до віри православної і святих мощей не зазнали лиха, та щоби пересвідчилися всі, що віра руська православна є правдива, й насправді в ній рятуються вірні і чудеса творяться благим і животворящим Духом нині й повсякчас, і на віки вічні. Амінь.

Писано ж це року 1629, місяця січня, 14 дня.

Переклад передруковано за виданням: «Хроніка 2000», 2004, випуск 60, с. 494-496.

(...) віра руська православна є правдива, й насправді в ній рятуються вірні і чудеса творяться благим і животворящим Духом нині й повсякчас, і на віки вічні.

Свт. Івана Золотоустого

Тропар

Уст твоїх, якоже світлость огня,
возсіявши благодать,
вселенную просвіти,
не срібллюбія мірови
сокровища сниска, висоту
нам смиренномудрія показа;
но твоїми словеси наказуя,
отче Іоанне Златоусте,
Ї моли Слова Христа Бога,
спастися душам нашим.

Уст твоїх благодать, засяявши
як світло вогню, освітила
увесь світ,
не скарби срібллюбства
світові здобула, а показала нам
висоту смиренномудрости;
своїми ж словами навчаючи,
отче Іване Золотоустий,
моли Слово Христа Бога,
спастися душі наші.

Кондак

От небес пріял єси
Божественную благодать,
і твоїми устами вся учиши,
поклонятися в Тройці
Єдиному Богу, Іоанне Златоусте,
всеблаженне пррподобне,
достойно хвалим тя, єси бо
наставник, яко Божественная
являя.

Ти з небес Божу благодать
прийняв єси, і своїми устами
навчаєш усіх поклонятися
Єдиному в Тройці Богові,
Іване Золотоустий,
всеблаженний, преподобний,
достойно вгличаємо тебе,
ти-бо єси наставник,
що Божественне являє.

Пожертву на видання цього номеру бюлетеня «Православний Голос Люблина»
склала Людмила Купріянович .

Православний Голос Люблина

Бюлетень православної парафії свт. Петра (Могили) в Люблині - української православної громади Люблина
Настоятель Православної Парафії свт. Петра (Могили) в Люблині: **о. прот. Мирослав Вишневський**.
Редактор бюлетеня: **Григорій Купріянович**.
При творенні часопису співпрацювали: Андрій Савенець (мовна редакція), Дмитро Шевчук (інтернет), Марія Купріянович, Ольга Купріянович, Петро Сова.
Адреса: Parafia Prawosławna pw. św. Metropolity Piotra (Mohyły) w Lublinie dla ukraińskiej społeczności prawosławnej, ul. Dolińskiego 1, 20-127 Lublin.
E-mail: chresto-vozd@cerkiew.pl Internet: <http://www.chresto-vozd.harazd.net>

Програма богослужінь
у православної парафії свт. Петра (Могили) в Люблині
для української православної громади
листопад 2006 р. Б.

4 листопада, Дмитрівська поминальна субота

9⁰⁰ Божественна Літургія

Панахида

17⁰⁰ Вечірня

5 листопада, Неділя 21-а по П'ятидесятниці.

Св. ап. Якова, брата Господнього

9⁰⁰ Божественна Літургія

після Літургії зустріч при чаю

11 листопада, субота

17⁰⁰ Вечірня

12 листопада, Неділя 22-а по П'ятидесятниці

9⁰⁰ Божественна Літургія

після Літургії зустріч при чаю

18 листопада, субота

17⁰⁰ Вечірня

19 листопада, Неділя 23-я по П'ятидесятниці

9⁰⁰ Божественна Літургія

після Літургії зустріч при чаю

25 листопада, субота

17⁰⁰ Вечірня

26 листопада, Неділя 24-а по П'ятидесятниці.

Свт. Івана Золотоустого, патр. Константинопольського

9⁰⁰ Божественна Літургія

Панахида за жертви Голодомору 1932-1933 рр.

після Літургії зустріч при чаю

**Парафіяльним храмом православної парафії свт. Петра (Могили)
в Люблині для української православної громади
є церква Воздвиження Чесного Хреста Господнього.
Хресто-Воздвиженська церква міститься у Православному Домі
Соціальної Допомоги в Люблині (ul. Dolińskiego 1, неподалік вул. Любартовської).**